ДА САЧУВАМО НОВАКА ЗА СРБИЈУ И СРБИЈУ ЗА НОВАКА

За Српски Кодекс

Као што је Ђоковићев летошњи „провод у срцу ‚Олује'" био озбиљно кршење Српског Кодекса и елементарне пристојности, заборавити његове огромне заслуге за Србију недопустиво је. Нема никакве сумње у то да је он Србији много више дао него што је од ње добио. И да је то чинио чиста срца, из најдубљег родољубља, избегавајући да о највећим доприносима јавно говори и од тога прави маркетинг. Дужни смо да знамо, памтимо и поштујемо. Већ у Њујорку будимо уз њега свим срцем, без сенки и недоумица. У Монтреалу и Синсинатију се јасно видело колико је то важно. И колико смо слабији, сви, кад није тако

Пише: Бранислав Матић

Био је то покушај да се учини мали, али важан корак ка обнови Српског Кодекса. Ка поновном успостављању минимума пристојности у јавном животу и одговорности према заједници којој се припада. Да се утврди: што неко има већу симболичку тежину или више место у хијерархијама заједнице, његове обавезе и одговорности су деликатније, под строжом проценом. Ако је неко својим речима или чином иступио из одговорности у

заједници, не можемо се понашати као да се ништа није догодило, па био он председник владе, епископ или спортски јунак, свеједно. Не смемо се олако односити према својим симболима и вредностима, према својим жртвама и ранама, јер бисмо тако угрозили заједницу предака, савременика и потомака, заједницу успомена и нада, без којих нема народа ни нас у њему.

Зато сам написао **текст** о „годишњем одмору" Новака Ђоковића у Хрватској, за који се он одлучио баш у време када је у тој земљи **хистерично прослављана** 20. годишњица од масовног протеривања и убијања Срба из Српске Крајине. Као поштовалац тог младог човека и спортског хероја, те личности чија симболичка снага далеко превазилази оквире данашњег спорта и индустрије забаве, и сада сматрам да је самостављање Новака Ђоковића директно у функцију хрватске пропаганде врло озбиљно кршење Српског Кодекса и елементарне пристојности. У крајњој линији, глуп и штетан потез. Желео сам да га опоменем, као што бих опоменуо пријатеља, брата или сина. Схвативши сву тежину прекршаја, био сам и остао врло забринут помишљу како би се то могло одразити на његов даљи спортски и животни пут. (Немојмо заборавити да су и Ана Ивановић и Јелена Јанковић биле српске спортске хероине првог реда, а онда су се у марту 2009, ужасно лакомислено, **сликале са Вилијамом Клинтоном**, бившим америчким председником који је тачно десет година раније криминално бомбардовао њихову земљу. Постале су део пропагандне релативизације његовог ратног злочина над Србијом и повредиле су милионе својих сународника, живих и почивших. После тога, запањујућом брзином, за мање од годину дана, и Ивановићева и Јанковићева срозале су се до бледих копија самих себе, и у играчком и у сваком другом смислу.)

БОТОВИ, ПАЦИЈЕНТИ И КОРИСНИ ИДИОТИ

Текст о Новаковом „годишњем одмору у срцу ‚Олује'" пренет је у скоро свим балканским протекторатима и изазвао лавину коментара. Мене су занимали **они српски**, јер је ово расправа у кући. Скоро две трећине тих коментара било је врло квалитетно и озбиљно, с

пуно такта и добронамерности према Ђоковићу. Преовладавали су непријатна изненађеност, повређеност и рођачка забринутост. Добро су разматрана и идеолошка „правила игре” у свету данашњег врхунског спорта којима Новак Ђоковић несумњиво мора да се прилагођава, и то на начин који нам се, понекад, не може свидети.

Међутим, за проучавање су посебно занимљиви они коментари којима су нас засули „ботови и пацијенти”. Утврдили смо, што није било нарочито тешко, да је већина њих дошло из три ботовска центра, повезивана углавном са једном парадипломатском инстанцом, са једном великом политичком партијом и са једним спин-конобаром, мрачном фигуром из Ђинђићевог доба, вишеструким повратником. Осим што су расправу гурали у рукавце јаловости и лупетања, на коју воденицу су они наводили воду? Нема сумње, настојали су да направе или повећају раздор. Да посвађају и затрују. Да отуђе Србе од Новака и обрнуто. Да обезвреде и провуку кроз блато и њих и њега. Да га раскорене, измакну му тло испод ногу и пусте га да сезонски тумара кроз „флуидне идентитете”.

Новак Ђоковић – спинују „ботови и пацијенти” – пуки је „експонент мултинационалног капитала”, „мулти-култи лутка без вере и нације”. Ван улоге која му је прописана, његова веза са Србијом је само интересна и крупносопственичка. Пријало му је да буде „Ноле националe”, а његова фирма умела је да то и уновчи. Сада су стигле уносне понуде из „земаља предака”, па се тако и понаша. Та, богаму, мора се имати где везати јахта. Колико му је стало до Србије види се и по томе што је порески обвезник у Монаку, а не у нашем поносном протекторату, познатом по поштеном располагању буџетским средствима. Болесних инсинуација нису поштеђени ни Новакови родитељи, њихово порекло, легитимни послови њихове породичне фирме.

При том, сугерисано је да иза свих тих суманутих оптужби стоје „српски националисти и десничари”, док Новака од Србије брани „септичка јама брендирана као ‚Е-новине’” и „медији у Региону”. То је и покушај да се Новак на превару преконвертује из светлог српског симбола у мутну значку псеудојугословенства, у баналну америчку рекламу за фарсични безидентитет звани Регион, где отаџбине постају само „ови простори”, а народи стада на привременој испаши.

На делу су подмукле и нечасне намере, свеједно да ли се ово убацује преко ботова, болесника или корисних идиота. Зато овде треба оштро повући црту.

НЕМЕРЉИВЕ СТВАРИ ЗА СРБИЈУ

Замка је јефтина и очигледна у својој тупости. Они који је подмећу рачунају на умор и збуњеност публике, као и на брзо заборављање у непрестаној бујици бесмислених информација. Чини се да никога не треба подсећати куда је све Новак Ђоковић прославио српско име и знамења, и какве је све додатне препреке морао због тога да савладава. А није тако: треба подсећати. Тај млади човек учинио је огромне ствари за своју земљу, било да се изражавамо у симболима или цифрама. Нема ни једног играча на ej-ти-пи туру који је у тако дубокој и важној вези са својом земљом као он. Нема никакве сумње у то да је он Србији много више дао него што је од ње добио. И да је то чинио чиста срца, из најдубљег родољубља, избегавајући да о највећим доприносима јавно говори и да од тога прави маркетинг.

Сетимо се какву је **видео поруку** упутио у фебруару 2008, када су Арбанаси уз америчко менторство „прогласили независност" јужне српске покрајине. А није морао. Задесио се далеко од земље и било је много уносније да је сачекао и пређутао, или и он отпутовао у изненадну важну посету Румунији, као несрећник који је тада глумио председника Србије.

Зар је неко заборавио да је донацијом Новака Ђоковића **манастир Грачаница откупио спорну земљу** и тако спречио да непријатељски настројени Арбанаси дођу под прозоре светиње? Новак издржава бар стотину српске ратне сирочади са Косова, и то од њихове основне школе до факултетске дипломе и запослења. Један је од великих дародаваца Хиландара и низа других српских манастира. Захваљујући Новаковој фондацији наставиле су да раде неке од највећих народних кухиња у српским енклавама на окупираном Косову. Проверите колико је обданишта и школа обновио, колико школских спортских сала подигао, колико милиона евра помоћи прикупио и поделио. Покушајте да збројите колико се десетина хиљада деце у српским земљама бави спортом понесено подстицајем Новака Ђоковића. Када је постао најбољи играч на свету, одмах је долетео **да пред лице Србије принесе трофеј и поклони јој се**. (...)

Волео бих да видим ко мисли да је учинио више.

И ко мисли да има легитимитет да о томе брбља, да се с тим игра.

УЗ НОВАКА, СВИМ СРЦЕМ

Дужни смо да знамо, памтимо и поштујемо. Дужни смо да стално указујемо на тај дивни пример, у овом јаду и чемеру којим смо окружени. Да љубав, бригу и срчаност узвратимо. Да таквог свог човека бранимо и од других, и од себе, и од његових сопствених грешака. Било би тешко кршење Српског Кодекса ако не бисмо чинили тако. (Српски Кодекс нас обавезује, али и штити. Као јунаштво и чојство.) Зато је написан и **о нај претходни текст**
о Новаку и овај.

Да сачувамо Новака за Србију и Србију за Новака. Већ у Њујорку будимо уз њега свим срцем, без сенки и недоумица. Као пре. У Монтреалу и Синсинатију се јасно видело колико је то важно. И колико смо слабији, сви, кад није тако. **<**

Објављено: субота, 29. август 2015, 16:43h